

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

De Personis Ecclesiasticis, Earumque statu, Dignitate, munere, &
Immunitate

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

§. 4. Obiectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61816](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61816)

verfantur. ex recepta Theologorum doctrina. *Vasq. l. 2. d. 98. c. 2. Less. l. 4. c. 3. d. 12. Sanch. de Matrim. l. 7. d. 27. n. 20. Filliuc. Tr. 24. c. 10. n. 266. & Tr. 30. c. 2. n. 54. Bonnac. to. 2. p. 117.*

X. Neq; una clericum in sacris constitutum, si incontinens fuerit, pœna manet. Propter fornicationem aliàs simplicem, olim deponeretur. *c. presbyter d. 82.* Propter stuprum similiter, additâ quoq; si ita videatur, pœna pecuniaria, vel graviore. *V. Panor. in c. Non debet de conf. & Affin. Notorius fornicator secundum antiquos Canones ipso iure suspensus est. Si vis adhibita est, depositus in Monasterium vel arctum carcerem detrudi potest. Quin verò dotaret oppressam debeât, extra controversiam est. Adulterii reus ab officio deiectus in Monasterium toto vitæ suæ tempore detruditur. *Frid. sess. 24. c. 8. c. si quis clericus d. 81. Glo. in c. Lator 2. q. 7.* Præterea infamis efficitur. *Abb. in c. at si clerici §. de adulteriis. de Concubinariis V. Conc.* Deniq; clericum Sodomitam degradandum & Judici sæculari tradendum esse Pius V. constituit Anno 1568. ut videre est apud *Navarrum c. 27. n. 249.* cuius moderationem seu limitationem de eo, qui quasi usu quotidiano flagitiû illud exercet, meritò rejicit *Lopez in annot. cap. 88. Bern. Diaz Comitulus l. 1. q. 57. & 58. item l. 6. q. 42. Menoch. casu 288. Clarus §. Fornication. 3. Barbosa in c. cit. Espencaus l. 2. de continens c. 6. Lop. c. 82. & seq. Tholos. l. 36. c. 7. Zerola v. Concubinariis. Filliuc. Tr. 30. c. 8. n. 160. Azor par. 11. l. 7. c. 18. Tolet. l. c. 47.**

XI. Causa prohibiti sacris hominibus coniugii, Sacerdotibus nimirum, Diaconis & Subdiaconis plures sunt. Prima Ne Sacerdotes à laicis vilipendantur, ut pote non multò maiores & excellentio-

res, sed eodem miseræ servitutis iugo alligati. *Secunda*, ut possint hospitalitati vacare, quod ab Apostolo commendatur *1. Tim. 3. v. 2. ad Titum cap. 7.* *Tertia*, ne reditus & bona ecclesiastica alienentur & transferantur in filios Secerdotum, quos aliter dotare non possunt. *Quarta* & potissima, quia valde indecens est, uxoriæ simul & divinæ rei vacare: quod ipso naturæ lumine videtur notum.

At *inquirunt*, matrimonium sanctum est, & ipsius usus Deo gratus. Nemo id Catholicorum negat: illud tamen omnes agnoscere debent, quod mentem ab oratione, sacrificio, aliisque piis operibus avocet iuxta illud *1. Cor 7. Qui habet uxorem divisus est. & sollicitus qua sunt mundi, quomodo placet uxori.*

Plura *Bellarmin. l. 1. de clericis c. 19. Valentia l. de Cœlibatu c. 5. Hofius in confess. fidei c. 88. Espencaus l. 4. de continentia c. 10. Harmonia augusta. confess. Fabricii ad art. de coniug. Sacerd. pag. 359. Costerus de cœlibatu c. 19. Barb. in c. cum olim. de cleric. coniug. & in c. aliter. dist. 31.*

§. IV.

Satisfit Obiectionibus

Obi. I. Subdiaconi non videntur voto aliquo, vel lege obligati, quia de solis Presbyteris & Diaconis loquuntur iura ut patet ex *citatis n. 11. & c. 6. dist. 60.* ubi dicitur. Nullus in Episcopum eligatur nisi in sacris ordinibus religiosè vivens fuerit inventus. Sacros autem ordines dicimus Diaconatum, & Presbyteratum. Hos siquidem solos primitiva legitur habuisse Ecclesia. *R.* Aliqui putant Subdiaconatum primis Ecclesiæ annis inter sacros ordines, non fuisse numeratum, ut

verba citata *Vrbani Papa* indicant. Sed illis aduersatur *canon. 26. Apostolorum.* ubi Matrimonium permittitur iis taneum qui constituti in minorib. ordinibus sunt. Alij igitur dicendum censent, fuisse quidem ab initio Ecclesie sacrum ordinem, sed pro tali non semper agniti, idq; propterea, quia Subdiaconi non ordinantur per impositionem manuum, ut Presbyteri, & Diaconi. *c. presbyter de sacram. non iterandis.* Presbyter, & Diaconus, cum ordinantur, manus impositionem tactu corporali recipiunt. Hic nulla Subdiaconorum mentio fit. Igitur usq; ad ætatem *Vrbani II.* qui electus est Anno 1088. Subdiaconis licuisse matrimonium verisimile est, & exinde prohibitum. *c. Erubescant. d. 32. Urbanus II. Dominico patriarcha Gradensi. Azor 1. l. 13. c. 12. q. 4. Vasq. de ord. d. 2. 4. c. 3. Mosconius parte 2. c. 1. Barbin. nullus d. 62.*

Obj. II. *Conc. Nicanum Anno Christi 330. cælibatum Sacerdotibus liberum reliquit, teste Socrate. l. 1. c. 8. & Sozomeno l. 1. c. 22. cum enim de illo præcipiendo ageretur, Paphnutius confessor sanctitate vita, & miraculis clarus surrex. it in medium, dixitq; nuptias honorabiles & castas esse. nec offerendam cuiquam fornicandi occasionem; quam sententiam tota synodus approbavit. R. Paphnutii testimonium Lutheranis nihil prodesse, quia suasisit non permittendum Sacerdotibus, ut post ordinationem suam nubant, quod tamen Lutheranis omnibus permittunt. Deinde credendum non est Socrati, & Sozomeno, ut mendacibus. Certè S. Greg. 16. ep. 31. Sozomeni historiam reprobat, quia, inquit, multa mentitur. Socrates autem l. 5. c. 21. tria mendacia manifesta habet. Insuper suspectam Sozomeni de Paphnutio narrationem facit, quod *Conc. Nicanum can. 3.* prohibet Episcopo, Presbyteris &*

Diaconis, ne ullam domi mulierem habeant, præter matrem, sororem, & amitam. Si uxores permittæ sunt, cur nullarum mentio fit? Hoc argumento convictus *Lutherus in l. de Concil. parte 1.* fatetur Patres noluisse Paphnutii sententiã approbare. Alibi tamè cõtrariũ affirmat. Verũm sint ista, ut feruntur, aliud nihil probant, quã Paphnutium alterius & mitioris sententiæ fuisse, idq; apud Græcos, ubi hodièq; Sacerdotes mariti tolerantur *Barb. in c. Nicana synodus dist. 31.* Ecclesia Occidentalis, & Romana aliud semper docuit & serua vit, non quod nuptiæ impuræ, & abominandæ sint, sed quia à muneribus ecclesiasticis retrahunt, & minus idoneos reddunt ad ministrandum Domino. Nam qui habet uxorem diuisus est & sollicitus quomodo placeat illi.

Obj. III. Centuriatores Magdeburgenses non uno loco repetunt historiam quandã de sex millibus infantum capitibus in piscinã quadam repertis qui omnes ex occultis sacerdotum fornicationibus nati, & suffocati fuerint. Allegatur in eũ finem S. Valrie i epistola, quam ad Nicolaum I. Pontificem scripserit. R. Si epistola illa falsa & fictitia est, ut benè monstrat *Card. Bellarminus l. 1. de Cler. c. 22. Alanus Copus in Dial. 1. c. 22. Valent. tr. IV. d. 9. q. 5. p. 5. Gretser. l. 2. Apol. con. Misenum pag. 391. Franti Costerus c. 19. de Cælibatu Gretserus, & alii,* nihil ad nos pertinet. Si autem vera, multũ prodest, quia fatetur *Primò* à Pontifice cogendos esse Presbyteros & Monachos, ne uxores ducant, & si post continentię votum duxerint, separandas esse. *Secundò*, Pontificẽ omnium fidelium caput esse, cui obedientiã, & subiectionẽ debeãt. Pudeat novi Evgelii præcones carnis suæ desideria & insulas opiniones eiusmodi somniis ac deliramentis stabilire velle.

Obj. 46.

Obj. IV. Multi sunt ad ministeria ecclesiastica idonei, qui tamen non habent continentiae donum: unde sequitur, aut ecclesiam privari bonis ministris, aut laqueum conscientiae injici illis qui quia continere non possunt, per luxuriam diffluunt. R. Ut Ecclesia necessariis ministris abundet, curae erit Christo ipsius sponso, & protectori: nec defuerunt hactenus, quamvis nulli indultum sit matrimonium. Falsum praeterea est quod passim inculcant evangelici buccinatores celibatum seu continentiam esse speciale Dei donum quale est, linguarum & miraculorum, quod ne quidem serido & multum perentibus detur. *Ac inquit, non omnes capiunt verbum hoc Matth. 19.* Ideo non omnes vocantur ad sacerdotale munus Quos vero Deus vocat, eos confirmat, & castos reddit, modo velint, ut SS. Patres magno consensu docent. Sed negligenda non sunt media, Orationis studium, ieiunia, periculorum & occasionum fuga. Haec quoniam parvi aestimant Novatores, mirum non est, carnalibus desideriis aestuare, & difficilem a Venereis voluptatibus ab continentiam experiri. *Bellarmin. l. 1. de cler. c. 27. §. sed dices. Lorich. Specul. Haeres. v. continentia.*

Obj. V. Ecclesia non habet potestatem prohibendi matrimonium, quia Deus id vel mandat, vel saltem permittit. R. Ecclesia nulli volenti nubere, continentiae legem praescribit. Nubat qui nupturus est, modo in Domino: sed in ministris suis, qui altari servire volunt, hanc conditionem requirit, ut caelibes sint. Si quis autem continere non potest, aut non vult continere, aliud vitae genus, in quo se exerceat, deligendi potestatem habet. An non milites alicubi ea lege scribuntur, ut absque uxoribus, quas domi relinquunt in cam-

pum prodeant, & aliis, ne quas militiam alant, associent sibi?

Obj. VI. Testimonia quaedam S. Scripturae allegantur, & exaggerantur, quorum depravata expositio risum potius, quam responsum meretur, cuiusmodi est Apostoli *Tim. 3.* ubi vult episcopum unius uxoris virum esse; quasi vero ulli unquam Christianorum duas habere licuerit, & aliis imperavit *Paulus*, quod nec ipse servavit, nec *Timotheo* aut *Tito* episcopis, ut servarent, iniunxit. Nullum in tota antiquitate episcopum legimus uxoratum fuisse. Quis credat ab illis voluntatem, vel mandatum Pauli Apostoli in re tam facili & appellibili non intellectum aut neglectum fuisse? Mens igitur Apostoli est, ut nemo sacerdos initiatur, qui secundas nuptias expertus est. *Extra de bigamis non ordinan. per totum & dist. 33. tota & aliis locis.* Plura invenies apud *Valentiam l. de celibatu c. 4.* *Bellarmin. l. 1. de cler. c. 20. & sequentibus.* *Frant. Costerum. c. 19. de celibatu. & Barbof. in c. Nicana synodus dist. 31.* Qui addit, multos eorum, qui de Graecorum Sacerdotum coniugio scripserunt, summorum Pontificum nimiam benignitatem notasse, qui morem illum tam diu tolerarint. Quod vero *Cassander* in consultatione sua ad *Maximilianum Imperatorem*, a quo de dissidio Religionis consultus fuerat, his temporibus expedire scribit, continentiae legem pro sacerdotibus tollere, quasi alia huius, & veteris aevi necessitas sit, nihil aliud est, quam os suum in caelum ponere, & prudentiae carnis spiritum subijcere velle, quod impium est.